

IV.

DE LAATSTE DROOM.

Vraagt gij mij dan, hoe mijn gepijnigd vreezen
Berusting vond, — ik zeg u, fluister-zacht:
„Het was een dróóm, wiens schijn-omweven wezen
Het láátste droomen zijn moest mijner nacht.

„Ik vond een meisje tusschen jonge boomen,
Zij was zeer schoon, en 'k bood haar wat ik had:
Een witte roos, noch vocht van morgendoomen,
Een lied, mijn lach, mijn gansche vreugdeschat.

„En 'k wilde haar met kracht van tranen dwingen,
Mijn lief te zijn, ik hield stil schreiend aan,
Maar ongeroerd door dit beminnend dringen
Bleef zij, voor mij, met nedere oogen staan.

„Toen wilde ik gaan, vol leed en bitterheden
Voor altijd gaan, — maar uit de grijze schâuw
Dier lage boomen trad, met trage schreden, —
Gij, zachte Smart? — een zwart omwade vrouw.